

少年白马醉春风

แพลงยุทธ์
ก๊องห่วย
ไซ้ยนส์รา
ไร้เทียมทาน 7

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER

周木楠 Zhou Munan เขียน
เป้าเป้า แปล

ENTER!
ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ ไปกับเอ็นเรอริบุ๊กส์

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเรอริบุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

สงครามระหว่างเป่ยหลี่กับพรรคมารบังเกิดขึ้นแล้ว ทว่าสำหรับผู้ติดตาม 'หมื่นยุทธพิชิตหล้า ไต้ฟ้าไร้พันทนาการ' มาก่อนก็คงทราบผลลัพธ์ของสงครามครั้งนี้ดี ทว่ากลับมีน้อยคนนักที่รู้ถึงรายละเอียดของเรื่องราว ทั้งที่นั่นคือ เหตุการณ์อันโด่งดังและสร้างชื่อให้ชื่อคงฉางเฟิง หลี่หานอี่ และไปหลี่ตงจวิน จนทำให้เมืองเสวี่ยเยวี่ยผงาดขึ้นมาในยุทธภพ พวกเขาจับมือกองทัพพรรคมาร 'ได้อย่างไร การต่อสู้ของไปหลี่ตงจวินกับเยวี่ต่งจื๊อดูเด็ดขาดไหน บทสรุปสุดท้ายของสงครามเป็นอย่างไรกันแน่ คำตอบของคำถามมากมายใน 'หมื่นยุทธพิชิตหล้า ไต้ฟ้าไร้พันทนาการ' อยู่ในมือของท่านทั้งหลายแล้ว!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปรีส์

ประวัตินักเขียน

โจวหมู่หนาน ชื่อจริงคือโจวกงหนาน เป็นนักเขียนในยุคหลังปี 90 ที่มีรูปแบบการเขียนอันแปลกใหม่และเจียบคม วัยเยาว์เติบโตที่ริมฝั่งแม่น้ำซึ่งอุดมไปด้วยความเขียวชอุ่มและความอบอุ่นในเมืองเจียงหนานทางใต้ของจีน และใช้ชีวิตอยู่ในเมืองหลวงของทางเหนือ เขาหวังว่าจะพึ่งพางานเขียนในการดำรงชีวิตและปรารถนาว่าจะกลับไปยังทางใต้อันอบอุ่นอีกครั้ง

โจวหมู่หนานเซ็นสัญญาเป็นนักเขียนประจำเว็บไซต์ Bu Ke Neng De Shi Jie รูปแบบผลงานส่วนใหญ่เกี่ยวกับวัยรุ่น ยุทธภพ และสำนักวิชาใหม่ เคยเป็นโปรดิวเซอร์ละครโทรทัศน์ก่อนจะเปลี่ยนมาเขียนนิยาย ผลงานเรื่องแรกที่เขาเผยแพร่ผ่านเว็บไซต์ Bu Ke Neng De Shi Jie คือเรื่อง 'หมื่นยุทธพิชิตห้ำได้ฟ้าไร้พันทนาการ' โดยเป็นนิยายที่มีสไตล์แปลกใหม่ เต็มไปด้วยเลือดอันร้อนรุ่มและกลิ่นอายของคนวัยเยาว์

Zhou Munan

คนที่สองกระโจนลงน้ำอีกครั้ง
ไม่อีกแล้วด้วยความทึ่งจากที่ไกลๆ
"เมื่อครู่นี้ไปหาลี้ตงจวินถึงชั้นเข้าสู่เขตแดนเร้นลับจิตพเนจรชั่วคราว?"

บทที่ 305

เขียนชุดขาว

"รักษาไม่ได้?!" เยวี่เหยาตกตะลึงอย่างหนัก ที่แรกนางเห็นว่า นักรบดเม่ามีไอเขียนทั่วร่าง เป็นการยืนยันเรื่องที่ไปหาลี้ตงจวินบอกว่า 'มีเขียนอยู่พื้นทะเล' ใจกังวลจึงผ่นคลายลงมา ทว่านักรบดเม่ากลับ พุดขึ้นมาอย่างฉับพลันว่า 'รักษาไม่ได้' ทำให้นางไม่อาจรับไหวจริงๆ

"ยอมรักษาไม่ได้อยู่แล้ว กำลังภายในที่ถูกดูดไป คิดจะฟื้นคืนกลับมา ก็ไม่ต่างจากฟื้นคืนชีพคนตาย ข้าเป็นเพียงคนธรรมดาอย่าอย่าทำอะไรไม่ได้" สีหน้าของนักรบดเม่ายังคงเรียบเฉย รวากับไม่รู้สึกละอายใจที่เขารักษาไม่ได้

ไปหาลี้ตงจวินไม่ได้ตกตะลึง เพียงพยักหน้า "ข้าเข้าใจขอรับ"

"เข้าใจอะไรกันเล่า!" เยวี่เหยาที่สงบนิ่งมาโดยตลอดเวลานี้ ยากจะเก็บซ่อนความวิตกอย่างใหญ่หลวงในใจของตน "พวกเราอุตส่าห์ เดินทางไกลพันหลี่มาถึงที่นี่ สุดท้ายกลับไม่มีวิธีแม้แต่หน่อยเลยหรือ"

"คนยังยืนอยู่ เส้นลมปราณไม่ได้เสียหาย วรยุทธ์รำเรียนใหม่ได้ กำลังภายในก็ฝึกฝนใหม่ได้ เพียงแต่ต้องใช้เวลา เจ้าถูกเขียนปราณญ์ กู้เงินบ่มเพาะกายด้วยโอสถบำเพ็ญมาตั้งแต่เด็ก อีกทั้งยังมีชีพจรรยุทธ์ โดยกำเนิด ดังนั้นหลายปีมานี้การพัฒนาจึงรวดเร็วเหนือผู้อื่น ตอนนี้

ตกลงมาจากยอดเขา ใ้ช้ว่าจะเป็นเรื่องร้ายเสียทีเดียว"

ไปหลี่ตงจวินกล่าวด้วยรอยยิ้มขึ้น "ท่านเจ้านิกายชิงเฟิง อย่า
ล้อข้าเล่นสิขอรับ"

"นี่ไม่ได้ล้อเล่น ในอดีตเขาหวงหลงมีคัมภีร์เทพาจารย์ทั้งหมด
เก้าเล่ม แต่ละเล่มแบ่งเป็นหนึ่งในเขตแดน ตอนนั้นสำนักของข้ามีศิษย์
เยอะมาก แต่มีเพียงเสียวฉีคนเดียวที่อ่านถึงเล่มแปดโดยใช้เวลาเพียง
สองปีเท่านั้น ส่วนศิษย์คนอื่น ๆ บางคนหนึ่งปีอ่านได้ถึงเล่มหก แต่พอถึง
เล่มเจ็ดกลับไม่ก้าวหน้าอีก บางคนหลังจากอ่านไปถึงเล่มสองชีวิตนี้
ก็ไม่ก้าวหน้าอีก แต่เขาใช้เวลาสองปีก็อ่านทั้งแปดเล่มจบ เพียงแต่
ก่อนที่เขาจะอ่านเล่มเก้า จู่ๆ เขาก็กลับไปอยู่ที่ชั้นล่างสุดของหอเก็บตำรา
แล้วเริ่มอ่านเล่มหนึ่งใหม่" นักพรตเฒ่าเฒ่าไปพักหนึ่ง

ไปหลี่ตงจวินสนใจอย่างมาก "หลังจากนั้นเล่าขอรับ"

"หลังจากนั้นหนึ่งชั่วยามหนึ่งเล่ม หนึ่งวันหนึ่งคืนอ่านคัมภีร์
เทพาจารย์จบทั้งหมด กลายเป็นเทียนชื่อที่อายุน้อยที่สุดตั้งแต่ข้า
ก่อตั้งสำนักเขาหวงหลงมา" นักพรตเฒ่ายิ้มเล็กน้อย "ดังนั้นแล้วบางครั้ง
การเริ่มใหม่จากจุดเริ่มต้นอาจเป็นเส้นทางที่เร็วที่สุด"

"น้อมรับฟังรายละเอียดเพิ่มเติมขอรับ" ไปหลี่ตงจวินโค้งคำนับ
พลางกล่าว

"ข้าใช้เวลาสิบสองปีถึงจะอ่านคัมภีร์เทพาจารย์จบ คำตอบที่เจ้า
ต้องการ ข้าให้ไม่ได้" นักพรตเฒ่าสะบัดแขนเสื้อเบาๆ

"เขาที่พวกท่านพูดถึงหมายถึงใคร" สุดท้ายเยวี่เหยา ก็เอ่ยถาม
อย่างทนไม่ไหว

"คือข้า" เสี่ยวอันอ่อนโยนดังขึ้น

นักพรตเฒ่ายิ้มแล้วถอยหลังหนึ่งก้าว ก่อนสะบัดแขนเสื้อ
และหายไปจากตรงนั้นทันที

เยวี่ยเหยาขี้ตา "นี่มันอะไรกัน"

"ดินแดนแห่งความว่างเปล่า บรรพตเขีนโน้นทะเล มักมีเรื่อง
ยากจะเข้าใจอยู่หลายเรื่อง" ไปหาลี้ตงจวินกล่าวกับหญิงสาวเบาๆ

"อาจารย์ข้ามีนามว่านักพรตชิงเฟิง* เช่นนั้นก็ต้องหายไปราวกับ
สายลมเย็น มีอะไรน่าแปลก" บริเวณที่นักพรตเฒ่ายืนเมื่อครู่กลับมี
ชายหนุ่มผู้หนึ่งปรากฏตัวขึ้น ชายหนุ่มผู้นั้นสวมชุดคลุมยาวสีขาว
ตลอดทั้งตัว ลมทะเลพัดให้เสื้อคลุมกระพือส่งเสียงดังพื๊พพื๊ ชายหนุ่ม
มองเยวี่ยเหยาพลางเอ่ย "ยินดีที่ได้พบแม่นาง"

น้ำเสียงอบอุ่นราวกับสายลมบริสุทธิ์ปะทะหน้า

เยวี่ยเหยาตะลึงงัน ไม่รู้ควรตอบอย่างไรดี ระหว่างยินดีที่ได้พบ
คุณชายหรือยินดีที่ได้พบแม่นาง

เนื่องจากใบหน้าของเขาดังามเกินไปจริงๆ เยวี่ยเหยาเคยเห็น
บุรุษรูปงามในเป่ยหลีมาไม่น้อย รวมถึงคุณชายตระกูลขุนนางรูปงาม
อย่างไปหาลี้ตงจวิน ทว่าคนตรงหน้าผู้นี้ดังามเกินไปแล้ว ผิวพรรณ
ขาวละเอียดยิ่งไปหน้าราวกับหยกขาว โดยเฉพาะกลิ่นอายอันไร้ราศีที่
แผ่ออกมาราวกับแสง ทำให้ตกอยู่ในภวังค์ไปชั่วขณะจริงๆ

"อึ้งไปเลย?" ไปหาลี้ตงจวินกล่าวอย่างสนใจ

เยวี่ยเหยาตะลึงงัน คิดจะเอ่ยแต่ไม่รู้ว่าควรพูดอะไร

ชายหนุ่มยิ้มจางๆ "ข้าชื่อโมอี"

"โมอี?" เยวี่ยเหยากล่าวเสียงเบา

"อ้อ..." ไปหาลี้ตงจวินถอนหายใจ "พี่เยวี่ยเหยา ข้าคิดมาตลอดว่า
ท่านคือคนที่ต่อให้ภูเขาล่มลงตรงหน้าสีหน้าก็ไม่เปลี่ยน เหตุใดพอเห็น
บุรุษรูปงามแล้วสติไม่อยู่กับตัวเช่นนี้เล่า"

เยวี่ยเหยารู้สึกโกรธเล็กน้อย และหน้าแดงด้วยความอาย "ข้าเปล่า"

* ชิงเฟิง แปลว่าสายลมเย็นสบาย

"ไปหลีน้อย" โมอีพลันเรียก

ไปหลีตงจวินเล็กคิ้วพลาংกล่าว "มีอะไรหรือขอรับ"

"ไม่ควรพูดกับคนที่ตัวเองรักเช่นนี้" โมอีกล่าวเสียงเบา "สักวันหนึ่งพวกนางก็ต้องกลับมา ไปหลีน้อย"

เวลานี้เยวียเหยาเพิ่งจะได้สติกลับมา พอเห็นโมอีพูดว่า 'ไปหลีน้อย' ก็ขมวดคิ้วเล็กน้อยพลาংกล่าว "เหตุใดเขาถึงเรียกเจ้าว่าไปหลีน้อย เจ้ายังดูโตกว่าตั้งหลายปี"

ไปหลีตงจวินยกไหล่ "ท่านอย่ามองว่าเขาเหมือนชายหนุ่มอายุสิบเจ็ดสิบแปดปี ที่จริงแล้วเขาอายุสี่สิบปีแล้ว"

"เป็นเด็กนิสัยไม่ดีจริงๆ" โมอีเดินไปยังข้างกายไปหลีตงจวิน แล้วยื่นมือไปกดศีรษะของเขาโดยไม่สนใจแววตาตกตะลึงของเยวียเหยา "มิน่าเจ้าถึงเสียวรยุทธ์ไป"

"เหตุใดต้องพูดเรื่องน่าปวดใจของข้าด้วยเล่า" ไปหลีตงจวินแสวงห่อไหหล่ออย่างเศร้าโศก

"นี่ควรค่าให้ปวดใจหรือ กำลังภายในที่เจ้าฝึกฝนชื่อว่าอะไร" โมอีถาม

ไปหลีตงจวินนิ่งงันไปครู่หนึ่งแล้วตอบ "เคล็ดวิชาวารีสารทขอรับ"

"ยามวรุณฤดูสารทเยียนเยือน ธาราร้อยสายบรรจบสู่ลำน้ำหวงเหอ สายน้ำกว้างใหญ่ ระหว่างเกาะสองริมฝั่งธาร แม้แต่วัวม้าก็ไม่อาจจำแนก เป็นกำลังภายในที่ร้ายกาจจริงๆ แต่ยังไม่พอ..." โมอีโบกแขนเสื้อ "เขียนปราชญ์ภูเงินเห็นวรุณยามสารท จิตบังเกิดความแตกฉาน คิดค้นเคล็ดวิชาวารีสารทนี้ขึ้นมา นำเลื่อมใสจริงๆ แต่ประการแรกนี่คือสิ่งที่เขาแตกฉาน ต่อให้เจ้าฝึกฝนดีเพียงใด ใช้ได้ชำนาญเท่าไรก็ยังด้อยกว่าเขียนปราชญ์อยู่หนึ่งส่วน ประการที่สองยามวรุณฤดูสารทเยียนเยือน ธาราร้อยสายบรรจบสู่ลำน้ำหวงเหอ มันยังไม่พอ"

"เช่นนั้นทำอย่างไรถึงจะพอขอรับ" ไปหีสัตว์จวินตาม

"เจ้าดูน้ำที่ไหลลงมาพื้นจิ้งนั้นสิ เพียงเสียงก็ราวกับม้าพันหมื่นตัว ย่ำบนทุ่งกรว้าง เจ้ามองดูทะเลไกลสุดลูกหูลูกตานั่น ต่อให้เจ้าใช้เรือที่เร็วที่สุด เดินทางพันลี้ตลอดทั้งวัน เดินทางหนึ่งปี เดินทางสิบปี ก็ไม่อาจเดินทางสำรวจทะเลจนทั่วทั้งหมด เจ้ามองดูสรรพสิ่งในน้ำนั้น สดใสเพียงใด ทิวทัศน์และสัตว์มากมายเพียงใดที่ไม่เคยเห็นบนโลก เช่นนี้พอแล้วหรือยัง" โมอิถาม

ไปหีสัตว์จวินคิดครุ่นหนึ่ง "ที่ท่านพูดคือ...มหาสมุทรแห่งนี้?"

"ใช่ ยามวรุณฤดูสารทเขียนเยือน เทพเหอป้อหยิ่งทะนง แต่เมื่ออยู่เบื้องหน้ามหาสมุทรแห่งนี้ก็ทำได้เพียงตกตะลึงในความยิ่งใหญ่และทอดถอนใจในความเล็กจ้อยของตัวเอง ทว่าแม้บนทะเลมีคลื่นนับพัน ยิ่งใหญ่อ่างยิ่ง แต่เจ้าคิดว่าพอแล้วหรือยัง" โมอิถามอีกครั้ง

ไปหีสัตว์จวินคิดแล้วกล่าว "ในเมื่อท่านถามเช่นนั้นก็ต้องไม่พอแน่นอนขอรับ"

"ฮ่าๆๆๆ พอหรือไม่เจ้าดูเอาเอง" โมอียิ้มกล่าวว่า "บรรพตเขียนโพ้นทะเล เกาะผิงไหล เจ้ามาคราวที่แล้วสิ่งที่ได้เห็นช่างน้อยยิ่งนัก ให้เจ้าดูทิวทัศน์อัศจรรย์ในใต้หล้าก็จะเข้าใจเองว่าอะไรพอ อะไรไม่พอ กำลังภายในหายไปแล้วก็ฝึกฝนใหม่ได้ ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร แต่ในเมื่อจะฝึกก็ต้องฝึกให้เร็วยิ่งขึ้นและต้องดีกว่าเดิม"

ไปหีสัตว์จวินกล่าวว่าเสียงเบา "ข้ามีสหายคนหนึ่ง เขา..."

"ทุกคนล้วนมีชะตากรรมของตนเอง และมีทางเลือกของตนเอง" โมอีกว่าเสียงเบา

"ข้ากลัวว่าเขาจะเดินทางผิดขอรับ"

"ตราบใดที่หนทางยังไม่สิ้นสุดก็หันกลับมาได้!"

บทที่ 306 ฟ้าไร้ที่สิ้นสุด

โมอีไม่รอให้ไปหลีตงจวินพูดต่อ เขาจับไหล่ไปหลีตงจวินแล้ว
พาเหาะไปยังภูเขาเขียนบนเกาะ

'เหาะ' ไปจริงๆ

เยวี่ยเหยาเบิกตากว้าง นางเคยเห็นวิชาตัวเบาชั้นยอดมานับไม่ถ้วน
แต่ไม่เคยเห็นวิชาตัวเบาที่ราวกับสายลมพัดพา สง่างามเหมือนเขียน
เช่นนี้จริงๆ จึงอุทานออกมา "นี่คือวิชาตัวเบาอะไร"

"นี่ไม่ใช่วิชาตัวเบาใดๆ" นักพรตเฒ่าผู้มีผมเคราขาวโพลนผู้นั้น
ไม่รู้ปรากฏตัวอีกครั้งตั้งแต่เมื่อไร เขาลูบเคราของตนเอง "หากเขตแดน
ถึงขั้นนั้นแล้ว จะสนใจวรยุทธ์หรือวิชาตัวเบาไปอีกเพื่ออันใด"

เยวี่ยเหยาตะลึงงัน จากนั้นจึงกระจ่างแจ้ง "นั่นเขตแดนเร้นลับ
จิตพเนจร!"

"เขตแดนเร้นลับจิตพเนจร? เคยได้ยินไปหลีน้อยเอ๋ถึง ก็คง
ประมาณนั้นละ" นักพรตซิงเฟิงลูบเคราเบาๆ

"ตอนนี้พวกเขากำลังไปที่ใดเจ้าคะ" เยวี่ยเหยาถาม

นักพรตซิงเฟิงยิ้มกล่าวว่า "ที่ที่พวกเราไปไม่ได้"

ระหว่างที่โมอีพาไปหลีตงจวินหาะเหินมุ่งหน้าไป ลมหายใจของเขา กลับมันคงราวกับเดินเล่นบนพื้นราบ "อาจารย์ของเจ้าเล่า"

"อาจารย์ออกเดินทางไกลแล้วขอรับ ไม่รู้ว่าเมื่อไรจะกลับมา" ไปหลีตงจวินตอบเพียงหนึ่งประโยคกลับรู้สึกเหนื่อยอย่างมาก

"เช่นนั้นเกรงว่าคงยากจะกลับมาแล้ว" ไม่อึกกล่าวเบาๆ

"หืม?" ไปหลีตงจวินจำได้ว่าอาจารย์เคยพูดเช่นนั้นจริงๆ

"อาจารย์เจ้าไปทางทิศเหนือ" โมอีพาไปหลีตงจวินร่อนลงบน หน้าผา "ดินแดนเหนือสุด"

"เทียนไว่เทียน?" ไปหลีตงจวินตกตะลึง

"เทียนไว่เทียนคือสถานที่ใด" โมอีถามกลับ

"คือทุ่งน้ำแข็งหมื่นจั้ง ถัดไปทางเหนือของแคว้นเปยเซวี่ในอดีต ขอรับ" ไปหลีตงจวินอธิบาย

โมอีส่ายหน้า "ไม่ใช่ ดินแดนเหนือสุดที่ข้าพูดถึงต้องผ่านเปยหมาน ขึ้นเหนือไปตลอดทาง แล้วจะมองเห็นเทือกเขาทอดยาวไกลสุดลูกหูลูกตา เทือกเขานั้นถูกเรียกว่าเทือกเขาเทียนเจวี่ ข้ามเทือกเขาเทียนเจวี่ไป ก็คือทุ่งน้ำแข็ง เทียนไว่เทียนมีทุ่งน้ำแข็งหมื่นจั้ง แต่นอกเทือกเขา เทียนเจวี่กลับไม่ใช่เพียงพันจั้ง หมื่นจั้ง สิบหมื่นจั้ง? ไม่มีใครรู้ว่า ทุ่งน้ำแข็งนั้นเรียกว่าอะไร แต่นั่นคือจุดสิ้นสุดของทางเหนือ"

ไปหลีตงจวินกล่าวอย่างสงสัย "อาจารย์ไปทำอะไรที่นั่นขอรับ"

โมอีย้อนถาม "เช่นนั้นข้ามาทำอะไรที่นี่เล่า"

"ผู้อาวุโสโมอี ตอนนี้ข้าสูญเสียวรยุทธ์ทั้งหมด ท่านอย่าพูดถ้อยคำ ลึกซึ่งยากคาดเดากับข้าเลยขอรับ" ไปหลีตงจวินเกาศีระะ

"ลึกซึ่งยากคาดเดาหรือ ข้าแค่รู้สึกว่าสักวันหนึ่งเจ้าก็จะเฝ้ารักษา อยู่ทิศหนึ่งเช่นกัน" โมอียิ้มจางๆ แวดตาพกวความอ้างว้างเล็กน้อย "ทุ่งน้ำแข็งทางทิศเหนือ ทะเลทรายเว้งว้างทางทิศตะวันตก มหาสมุทร

ไร่ชอบเขตทางทิศตะวันออก ภูเขาใหญ่สลับหมื่นลูกทางทิศใต้ ดินแดน
ตัดขาดจากโลกภายนอก ผู้ศักดิ์สิทธิ์ทั้งสี่ทิศ เจ้าจะกลายเป็นผู้แข็งแกร่ง
มาก แต่คนยังแข็งแกร่งภรรยาก็ใหญ่ยิ่งขึ้น"

ไปหลี่ตงจวินกล่าวอย่างฉะฉาน "ผู้อาวุโสโมอี ท่านหมายถึง..."

"ทุกอย่างล้วนเป็นเรื่องในภายหลัง" โมอีตงไปหลี่ตงจวินทะยาน
ขึ้นไปอีกครั้งแล้วร่อนลงบนยอดเขา ที่นั่นมีแผ่นหินมหึมาแผ่นหนึ่ง
เขาเข้าไปยังแผ่นหินนั้นพลางกล่าว "ข้ามแผ่นหินนั้นไปเจ้าก็จะมองเห็น
ดินแดนที่ตัดขาดจากโลกภายนอกที่แท้จริง"

ไปหลี่ตงจวินเงยหน้ามอง เห็นเพียงบนแผ่นหินเขียนสี่ตัวอักษรว่า
'เทียนจวินโถว (ฟ้าไร้ที่สิ้นสุด)' ไปหลี่ตงจวินเดินเข้าไปแล้วยื่นมือไปลูบ
แผ่นหิน เขาพบว่าตัวอักษรนี้ดูเหมือนจะเคยถูกคนแกะไข

"เมื่อก่อนคนผู้นั้นทั้งข้อความไว้สามอักษรว่า เทียนจวินโถว (จุดสิ้นสุด
ของฟ้า)" โมอียิ้มกล่าวว่า "แต่ข้ารู้สึกว่ามันไม่ใช่ ที่บอกว่าจุดสิ้นสุดเป็นเพราะ
สายตาของพวกเรามองไปไม่เห็น ดังนั้นข้าจึงเปลี่ยนเป็นฟ้าไร้ที่สิ้นสุด"

"อีกฝั่งคืออะไรขอรับ" ไปหลี่ตงจวินได้ยินเสียงแว่วๆ

"อีกฝั่งของแผ่นหินนั้นคือโลกอีกใบหนึ่ง เกาะนี้อัจฉกรยยิ่ง เพียง
ก้าวไปแค่ก้าวเดียวหลายสิ่งก็จะแตกต่างไป" โมอีผลักไปหลี่ตงจวินเบาๆ
"ไปเถอะ"

ไปหลี่ตงจวินกลืนน้ำลาย เขาเคยเห็นหนานกงซุนส่วยเข้าสู่เขตแดน
เร้นลับจิตพเนจรในก้าวเดียว กดยอดฝีมือเขตแดนฟ้าไร้พันธนาการทั้งหมด
ในสำนักถึงจนเงยหน้าไม่ขึ้น และเคยเห็นโมอีขี้ลม ทุกการเคลื่อนไหว
สง่างามดุจเขียนจุดลงมา แม้ยามพบกับยอดฝีมือไร้เทียมทานผู้นี้ เขาก็
ยังไม่เคยรู้สึกถึงความกดดัน แต่เสียงที่ดังแว่วมาจากด้านหลังแผ่นหินนั้น
กลับมอบความกดดันอันรุนแรงให้ เขาถอนหายใจ "หวังว่าจะไม่น่ากลัว
เกินไป" ไปหลี่ตงจวินสูดหายใจยาวแล้วก้าวเข้าไป

สิ่งแรกที่ได้ยินคือเสียงคำรามที่ดังแผ่ไปทั่วทั้งผืนฟ้าและปฐพี

"นี่คือ...มังกรคำราม?" ไปหลีตงจวินยกมืออุดหู

จากนั้นคือความรู้สึกร้อนแผดเผาปะทะเข้าหน้า

จากนั้นก็มองเห็นทิวทัศน์อัศจรรย์ของโลก

หน้าผาลอยฟ้ามหึมาแห่งหนึ่ง

น้ำทะเลทั้งหมดไหลลงมาจากหน้าผาลอยฟ้า ภายในกระแสน้ำที่ไหลเชี่ยวมีเปลวเพลิงลูกโชน แผดเผาผืนฟ้าทั้งหมดเป็นสีแดงฉาน เสียงมังกรคำรามที่เขาได้ยินก็คือกระแสน้ำทะเลที่ไหลป่าลงมา ความร้อนแผดเผาที่เขาสัมผัสได้ก็คือเปลวไฟจากกระแสน้ำไหลเชี่ยว น้ำทะเลไหลลงมาแล้วจะไหลไปที่ใด เขามองเห็นไม่ชัด เปลวไฟเผาไหม้จนเกิดไอน้ำปกคลุมทิวทัศน์ที่อยู่ไกลออกไปและเหมือนจะมองเห็นเงาร่างตรงนั้นอยู่ว้างๆ

บ้างก็คล้ายมังกรแหวกว่าย

บ้างก็คล้ายพระพุทธรูปปางสมาธิ

บ้างก็คล้ายเขียนกำลังร้ายรำ

"ในตำราโบราณ 'บันทึกขุนเขามหาสมุทร' บอกว่าส่วนลึกของทะเลลึกให้คือน้ำผาลอยฟ้าที่มองไม่เห็นกัน น้ำทะเลรวมตัวอยู่ที่นั่น แล้วไหลลงมา กระแสน้ำที่ไหลลงอย่างรวดเร็วทำให้เกิดเปลวไฟลูกโชน แผดเผาทั่วทั้งผืนฟ้าจนเป็นสีแดงฉาน 'ไม่มีใครข้ามทะเลผืนนี้ไปได้' ที่นี่ก็คือจุดสิ้นสุดของฟ้า ในตำราโบราณ 'บันทึกลมฟ้าและพงไพร' กล่าวว่าจุดสิ้นสุดของฟ้าคือเกาะผิงไหหล ทุกครั้งที่มิงจานอันยิ่งใหญ่มาเยือนจะมีเหล่าเซียนและอรหันต์นับหมื่นมาเยี่ยม เป็นถิ่นที่อยู่ของเซียนผู้ไร้เทียมทาน ข้าคิดว่าผู้เขียนต้องเคยมาที่นี่แล้วแน่" โมอี้เดินผ่านแผ่นหินนั้นแล้วกล่าวเบาๆ "เพราะสิ่งที่พวกเขาเห็นล้วนเป็นจริง"

ไปหลีตงจวินยังคงตื่นตะลึงกับทิวทัศน์อัศจรรย์นี้ ผ่านไปนาน

สองนานจึงค่อยดึงสติกลับมา ซึ่ไปยังเมฆหมอกผืนนั้นปลางกล่าว
"ผ่านตรงนั้นไปคืออะไรขอรับ"

"ข้าเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่าคืออะไร อาจเป็นเขียนหรือพระพุทเจ้า
อาจเป็นเพียงเงามายา หรืออาจเป็นจุดสิ้นสุดจริงๆ ก็ได้" โม่อิโบกฝ่ามือ
เมฆหมอกผืนนั้นเพียงเคลื่อนไหวเบาๆ ครู่หนึ่ง "พวกเราไม่จำเป็นต้อง
คิดให้มากมาย"

ไปหลี่ตงจวินลังเลครู่หนึ่ง "แล้วต่อจากนี้ข้า...?"

"เขียนปราชญ์อาจารย์ของเจ้าเห็นสายวรุณฤดูสารทไหล่สู่ม่านน้ำ
จึงสร้างวิชากำลังภายในล้ำลึกเช่นเคล็ดวิชาวาริสารทออกมาได้ ตอนนี้
เจ้าเห็นมหาสมุทรที่โหมซัดสาด ทิวทัศน์อัศจรรย์อย่างน้ำทะเลกับ
เปลวไฟรวมกันก็ควรจะสร้างวิชากำลังภายในที่ยอดเยี่ยมกว่าได้ใช่หรือไม่"
โม่อิตอบ

"นี่..."ไปหลี่ตงจวินตะลึงงัน "ดูทิวทัศน์อัศจรรย์นี้ก็คิดค้นวิชากำลัง
ภายในได้? ท่านเห็นข้าเป็นไปหลี่สยาเค่อ* หรือ"

"ที่เจ้าเห็นไม่ใช่ทิวทัศน์อัศจรรย์ แต่เป็นมรรคาสวรรค์" โม่อิตอบว่า
ของไปหลี่ตงจวิน "ตั้งใจคิดก็แล้วกัน หลายวันนี้เหล่าหยวนจะส่งอาหาร
มาให้ทุกวัน เจ้าอยู่หลังแผ่นหินนั้น คิดค้นกำลังภายในของเจ้าให้ดีๆ"

"ข้าก่อนผู้อาวุโสโม่อิ ท่านจริงจังหรือ" ไปหลี่ตงจวินยังไม่เข้าใจ

"ข้าย่อมจริงจัง สรรพสิ่งล้วนมีมรรคา สิ่งที่เจ้าเห็นในเวลานี้คือ
มรรคาสวรรค์" โม่อิแถมยิ้ม "ไม่ใช่ทุกคนจะมีโอกาสเช่นนี้"

* สยาเค่อ มาจากคำว่าซานสยาเค่อ เป็นคำที่ใช้เรียกผู้บำเพ็ญเพียรลัทธิเต๋า มีที่มาจากตำนานเล่าว่า
ขณะบำเพ็ญเพียรมีเขียนน้ำ 'หลิวสยา' มาให้หนึ่งจอก ดื่มแล้วทำให้ไม่หิวไปหลายเดือน

บทที่ 307 พลังระย้านกา

"คิดไม่ถึงว่าบนเกาะโดดเดี่ยวกลางทะเลลึกจะมีหอกกลางน้ำเช่นนี้อยู่" เยวี่เยี่ยหมองดูรอบๆ แม่นางจะนั่งรถม้างามหรูหราคันนั้นเที่ยวชม ทิวทัศน์ในแคว้นต่างๆ มากหลายแห่ง แต่ก็ยังรู้สึกทึ่งอย่างมาก

กระรอกน้อยตัวหนึ่งถือผลไม้ป่าลูกเล็กเดินโซเซเข้ามาแล้ววางผลไม้ป่าไว้ข้างๆ นาง

"แม้จะบอกว่าสรรพสิ่งมีวิญญาณ แต่ทิวทัศน์เช่นนี้ไม่เคยเห็นจากที่ใดเลย" เยวี่เยี่ยหารับผลไม้ป่าแล้วยื่นมือไปเกาหัวของกระรอก

"หอยหลังนี่คนที่อยู่ก่อนหน้านี้เป็นคนสร้าง" โม่อีพลันเดินเข้ามาในหอยเยวี่เยี่ยรีบยืนขึ้น "ท่าน...ท่านเซียน"

โม่อีส่ายหน้า "อย่าเรียกข้าว่าเซียน เรียกข้าว่าโม่อีก็พอ"

"ผู้อาวุโสโม่อี..." เยวี่เยี่ยกล่าวอย่างเคารพนอบน้อม

"เจ้าคือบุตรสาวของเยวี่เฟิงเจิง?" โม่อีพลันถาม

เยวี่เยี่ยตาตะลึงงัน "ผู้อาวุโสรู้จักบิดาของข้าหรือ"

"รู้จัก อายุของข้ากับเขานับว่ารุ่นเดียวกัน เขาคือผู้มีพรสวรรค์

ในการเรียนวรยุทธ์อย่างมาก หากเขาไม่เป็นจักรพรรดิ แต่เป็นเจ้าสำนัก

ของสำนักหนึ่ง ผลลัพธ์ในหลายๆ เรื่องคงไม่เป็นเช่นนี้" โมอีถอนหายใจเบาๆ "น่าเสียดาย"

เยวียเหยาสายหน้า "เกิดในราชสกุล ผู้ใดจะเลือกได้"

"เจ้าก็เลือกแล้วไม่ใช่หรือ และการเลือกของเจ้าก็ยอดเยี่ยมมาก" โมอีพยักหน้า "ไม่ใช่ทุกคนที่จะกล้าเลือกเช่นนี้"

"แต่ตอนนี้ท่านพ่อของข้าตายแล้ว ทูตอู๋เซียงก็ตายแล้ว ราษฎรที่เหลืออยู่ของเปยเซวียไม่รู้ว่าจะจากนี้จะพบเจออะไรบ้าง ตอนนั้นเยียดิงจื่อที่น่ากลัวมากจริงๆ" เยวียเหยาสายหน้าพรางกล่าว "ผู้อาวุโสโมอีอยู่ในเกาะห่างไกลเช่นนี้ก็รู้เรื่องภายนอกด้วยหรือเจ้าคะ"

"เจ้าเรียกข้าว่าเซียนไม่ใช่หรือ สิ่งที่เราเรียกว่าเซียนย่อมนับนิ้วทำนายชะตาได้ นั่งมองดูอดีตและอนาคตได้" โมอีหมุนกายแล้วทอดมองไปยังที่สูง

"เขาอยู่ที่นั่นเป็นอย่างไรบ้างเจ้าคะ" เยวียเหยาถาม

"ทิวทัศน์อัศจรรย์ในได้หล้า ไม่ใช่ทุกคนจะมีโอกาสได้เห็น ที่เหลือต้องอาศัยโอกาสและพรสวรรค์ของเขาแล้ว" โมอีกล่าวเสียงเบา

"แค่ดูอย่างเดียวก็นับว่าพลังมากมายเพียงนี้แล้วหรือ ผู้อาวุโสโมอีเคยเห็นทิวทัศน์ที่นั่น สุดท้ายแล้วเป็นอย่างไรเจ้าคะ" เยวียเหยาถาม

โมอียิ้มจางๆ "ข้าตื่นเช้าชมทะเล เชียร์ชาญในปรากฏการณ์ท้องฟ้าและทะเลไหลย้อนกลับ ยามตะวันตกดินไปนั้น ตีมน้ำในเปลวเพลิงหนึ่งกระบวย ลงเขายามสายัณห์"

"แล้วเป็นอย่างไรเจ้าคะ"

"หากเป็นคนบนแผ่นดินของพวกเจ้าพูดละก็ คือทะเลลงเขตแดนเข้าสู่เขตแดนเร้นลับจิตพเนจร"

"เหล่าหยวน เจ้าเข้ามา" ไปหลี่ตงจวินตะโกนเรียกวานรจากอีกด้าน

ของแผ่นหิน

ทว่าวานรกลับโบกมือคล้ายหวาดกลัวแผ่นหินนั้นอย่างมาก

"น่าแปลก หรือว่าจะเหมือนกับที่ผู้อาวุโสโม่อืพูดจริงๆ ไม่ใช่ทุกคนที่จะมาถึงที่นี่ได้" ไปหลี่ตงจวินเดินออกไป หยิบผลไม้ป่าจานนั้นที่เหล่าหยวนทิงไว้ให้ กินไปพลางมองดูทิวทัศน์อันน่าตกตะลึงตรงหน้าอย่างเสียวๆ ไปพลาง

หากกวีมาเยือนที่แห่งนี้จะต้องหยิบพู่กันขึ้นมาวัดน้ำหมึก เขียนออกมาเป็นกลอนยาวเหมือนน้ำตกไหลลงมาแก้พันหลี่เป็นแน่

หากจิตรกรมาเยือนที่แห่งนี้จะต้องคลี่ม้วนกระดาษยาวๆ ออกมาแล้วทั้งภาพทิวทัศน์อัศจรรย์ในโลกให้คนรุ่นหลังได้มองด้วยความเคารพ

หากมือกระบี่หรือผู้กล้าซึ่งชอบการผจญภัยมาเยือนที่แห่งนี้ย่อมต้องใช้ปราณกระบี่ฝ่าม่านหมอกที่ทอดยาวเหล่านี้นอกไป

แต่ไปหลี่ตงจวินไม่สนใจ ขณะเขากินผลไม้ป่าพลางมองดูน้ำทะเลที่มีเปลวเพลิงลุกไหม้ก็พลันเกิดความคิดหนึ่งขึ้นมา เขาตะโกนเสียงดัง "เหล่าหยวน เอาถังไม้ใบใหญ่ๆ มาให้ข้าใบหนึ่ง แล้วก็เด็ดอุนที่รสชาติดีที่สุดบนเกาะมาด้วย ขนมาที่นี่ให้ข้าทั้งหมด"

เหล่าหยวนส่งเสียงร้องเป็นการตอบรับ

"ข้าจำได้ว่าในคัมภีร์สุราบันทิกสุราชนิดหนึ่งไว้ มันต้องหมักด้วยน้ำทะเล สุราชนิดนั้นหมักยากมากแต่รสชาติดีมาก มีรสเค็มอ่อนๆ ข้าไม่เคยคิดจะหมักสุราเช่นนี้เลย แต่ที่นี่มีน้ำทะเลที่อัศจรรย์ที่สุดในโลก หากใช้น้ำทะเลเช่นนี้หมักออกมาเป็นสุรา เหล่าหยวน เจ้าว่าจะสะเทือนฟ้าดินกว่าสุราซึ่งเยี่ยเจ็ดจอกหรือไม่" ไปหลี่ตงจวินเดินวกไปวนมาพลางบ่นพึมพำคล้ายภูมิใจในความคิดนี้ของตน "เหล่าหยวน? เหล่าหยวน เหตุใดไม่สนใจข้า" เขาหมุนกายหันไปและพบว่าเหล่าหยวนลงเขาไปตั้งนานแล้ว

"ช่างเถอะ เรื่องหมักสุรายังไม่เรียบร้อย ต้องคิดก่อนว่าจะทำอย่างไร กับกำลังภายใน" ไปหาลี้ตงจวินนั่งขัดสมาธิ "ผู้อาวุโสโมอีให้ข้าคิดค้น กำลังภายในใหม่ แต่นั่นไหนเลยจะง่ายตาย เช่นนั้นเริ่มฝึกจากเคล็ดวิชา วารีสารทก่อนดีกว่า"

แม้เคล็ดวิชาวารีสารทจะเป็นวิชาที่เขียนปราชญ์คิดค้นขึ้น แต่วันนั้น ผู้ถ่ายทอดเคล็ดวิชาวารีสารทให้ไปหาลี้ตงจวินคือจี้ร่วเฟิงแห่งสำนักไปเสียว ตอนนั้นเขาอาศัยร่างโฮสถบำเพ็ญที่เขียนปราชญ์ภูเงินบ่มเพาะให้ตน นับสิบปีจึงเรียนรู้ได้ในไม่กี่วัน แต่วันนี้หัวร่ำว่างเปล่า ถือเป็นการชดเชย วันเวลาในตอนนั้น ไปหาลี้ตงจวินนั่งสมาธิครู่หนึ่งและทำตามเคล็ด ของกำลังภายในเคล็ดวิชาวารีสารท เริ่มโคจรปราณอันน่าสงสารที่ หลายวันมานี้เพิ่งสะสมได้น้อยนิด

หนึ่งชั่วยามต่อมาไปหาลี้ตงจวินหลับศีรษะที่ม

จากนั้นก็เริ่มฝัน

เขาฝันว่าตนกลายเป็นมังกรขาวพุ่งลงไปในมหาสมุทร จากนั้นจมดิ่ง ลงไปกับน้ำตกอันน่าตกตะลึงสายนั้น เขาคำรามคิดจะว่ายน้ำทวนกระแสน กลับถูกกระแสน้ำซัดลงมามากครั้งแล้วครั้งเล่า เขาสัมผัสได้ถึงแรงปะทะของ น้ำทะเล ความร้อนแผดเผาจากเปลวเพลิง และได้ยินเสียงที่อยู่หลัง เมฆหมอกกำลังหิวระะ เขารู้สึกโกรธมากจึงส่งเสียงคำรามไปทาง ท้องฟ้ากว้างอย่างต่อเนื่อง แต่ก็ไม่มีผู้ใดตอบรับ ได้แต่ตกลงไปเรื่อยๆ

ดังนั้นเขาจึงได้แต่มองลงไปข้างล่างอย่างสิ้นหวัง

เหวลึกหม่นจึ้นนี้ดูคล้ายจะไร้ก้นบึ้ง เขาตกลงไปเรื่อยๆ เช่นนี้ ตกลง ไปเรื่อยๆ รวากับจมดิ่งอยู่ในแดนฝันชั่ววันรันดร์ มีเพียงทางเลือกเดียวคือ หลับตา รอให้ตนตกลงไปกลายเป็นกองกระดูกไร้ความรู้สึก

"ไม่...จะตกลงไปเช่นนี้ไม่ได้เด็ดขาด"

มังกรขาวสะบัดหาง ทะยานขึ้นสู่ฟ้า

แต่กลับมีคลื่นยักษ์ลูกหนึ่งซัดลงมาอย่างรุนแรง

ไปหลี่ตงจวินพลันล้มตาคืนแล้วลุกขึ้นยืน

รอบๆ ตัวเขามีไอน้ำหอมล้อย่อม แผ่นหลังเปียกชื้น รู้สึกได้ว่าปราณเริ่มไหลเวียนภายในร่าง แม้ยังห่างไกลจากเมื่อก่อนแต่ก็ก้าวหน้า ตอนเพิ่งขึ้นเกาะหลายส่วน ดูเหมือนการท่องฝันเมื่อครูจะไม่ธรรมดา

"ฟว..." ไปหลี่ตงจวินพ่นลมหายใจยาว "เหมือนที่ผู้อาวุโสไม่ผิดพลาดไว้จริงๆ ด้านหลังแผ่นหินเป็นโลกกลับ ดินแดนฝันเมื่อครูนี้สมจริงเกินไปแล้ว หากยอมแพ้กคงตื่นขึ้นมาไม่ได้แล้ว"

ไปหลี่ตงจวินชักป้อนเหรียญเงินออกมาจากข้างเอวแล้วเริ่มฝึกกระบี่อย่างเสียบๆ เริ่มจากปักลายกระบี่สิบเก้าท่าอันเรียบง่ายที่สุดก่อน ตามด้วยวิชากระบี่สังหารพริบตาที่บิดาถ่ายทอดให้ สุดท้ายฝึกบทเพลงกระบี่ซี่งูอีกหนึ่งรอบ

"ก็ยังอยู่ที่ถามมรรคาจากฟ้า" ไปหลี่ตงจวินเก็บกระบี่อย่างเสียใจ "กวัดแกว่งกระบี่มามรรคาสู่ฟ้าไม่ได้ อาจารย์หน่ออาจารย์แท้จริงแล้ว มามรรคาของข้าคืออะไรกันแน่"

บทที่ 308 ทะเลก่อคลื่น

"เจ้าคิดว่าตงจวินเป็นคนเช่นไร"

"ข้าเคยพบเขาดังแต่ตอนที่เขายังเด็กมาก หลายปีมานี้ดูเหมือนไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปเลย ยังเป็นเด็กน้อยเหมือนเดิม คือร้นอยู่ข้างเจ้าค่ะ"

"ตอนเด็กนิสัยคือร้น ตอนนี้นับว่านิสัยตามใจตัวเอง ตามใจตัวเองเป็นลักษณะนิสัยที่ดี เพราะเขาจะไม่มีทางถูกโลกทำให้เปลี่ยนแปลง"

"หืม?"

"หลายคนมักถูกโลกทำให้เปลี่ยนแปลง ข้าเคยท่องเที่ยวไปยังหนานเจวีย ได้เห็นบัณฑิตเฒ่าผู้หนึ่งปิดประตูไม่พบหน้าศิษย์ของตนที่ประสบความสำเร็จและสวมชุดผ้าไหมกลับบ้านเกิด เพียงส่งคนไปถามว่า 'ตอนนี้เจ้าอายุสามสิบปีเศษ เป็นขุนนางใหญ่ในเมืองหลวง แต่หากตัวเจ้าในวัยสิบเจ็ดที่ร่ำเรียนอย่างพากเพียรอยู่ในกระท่อมตำราของข้าตลอดทั้งวันมาเย็นอยู่ต่อหน้าเจ้าตอนนี้ เขาจะรู้สึกดีใจหรือไม่' เขายินดีพบกับตัวเจ้าในตอนนี้หรือไม่' เดิมทีขุนนางใหญ่ผู้นั้นสวมชุดผ้าไหม ด้านหลังมีผู้ติดตามหลายสิบคน ใบหน้าเต็มไปด้วยความสุขและความภาคภูมิใจ แต่เมื่อได้ยินประโยคนี้ของบัณฑิตเฒ่า เขาคุ่นคิด

อยู่พักใหญ่แล้วหันหัวมำกลับไป สีนํ้าท่าทางเต็มไปด้วยความโดดเดี่ยว"

"บิดาข้าตอนหนุ่มเป็นคนอ่อนโยนมีมารยาท...แต่หลังจากสืบทอดราชบัลลังก์ก็เปลี่ยนไป"

"พวกเราใช้ชีวิตอยู่บนโลก ยากจะรู้ว่าตนเองต้องการอะไร แต่ต้องรู้ว่าตนไม่ต้องการอะไร อย่างเช่นตงจวิน เขาสละบรรดาศักดิ์เงินซีโหวที่ได้รับการสืบทอดแบบไม่เปลี่ยนแปลงได้ เพราะหวังเพียงว่าจะได้เป็นผู้แพร่ในยุทธภพผู้หนึ่ง บางครั้งเมื่อเจ้าโยนสิ่งที่เจ้าไม่ต้องการทิ้งไปหลายๆ เรื่องก็จะชัดเจนขึ้นมา"

"ผู้อาวุโสโมอี เหตุใดจู่ๆ ถึงเปลี่ยนเป็นอาจารย์ที่สอนหลักการอันยิ่งใหญ่ของชีวิตมนุษย์ไปแล้วเจ้าคะ ข้าไม่ค่อยชินเลย" เยวี่เยหาจิบชาแล้วยิ้มพลางส่ายหน้า ไปหลีกตงจวินอยู่ด้านหลังแผ่นหินนั้นมาหลายเดือนแล้ว ที่ผ่านมานางจะฝึกยุทธ์และเดินเล่นอยู่ในศาลากลางน้ำแห่งนี้ ส่วนโมอีปรากฏตัวน้อยครั้ง ต่อมาเยวี่เยหาถึงพบว่าทุกวันเขาจะนั่งชมทะเลอยู่บนหน้าผาตรงภูเขาด้านหลัง ไม่รู้ว่าพิจารณาสิ่งใดอยู่ ส่วนเจ้านิกายชิงเฟิงผู้นั้นก็ไม่เคยปรากฏตัวอีกเลยแม้แต่ครั้งเดียว

โมอีตีตามหนึ่งคำ "อายุมากแล้ว พอได้เห็นคนหนุ่มสาวที่มีวาสนากอดพุดมากสองสามประโยคไม่ได้"

"ข้าที่เยวชมภูเขาเทียนไนชวงนี้ เห็นผู้อาวุโสโมนั่งชมทะเลอยู่บนหน้าผาบ่อยๆ ไม่ทราบที่กำลังพิจารณาสิ่งใดอยู่หรือเจ้าคะ" เยวี่เยหาพลันถามขึ้นมา

โมอีสีหน้าไม่แปรเปลี่ยน "ข้าคิดถึงเรื่องเดียวที่ข้าต้องทำในชีวิต"

"เรื่องเดียวที่ต้องทำในชีวิต?" เยวี่เยหาขุ่นงา

"ใช่ ข้าไม่เหมือนกับพวกเจ้า ข้ารู้ว่าตนเองต้องการทำอะไร และชีวิตนี้ก็มีเพียงสิ่งเดียว" โมอีลุกขึ้นยืนแล้วมองไปยังยอดเขา "ข้าไปดูตงจวินเมื่อหลายวันก่อน เวลาที่เขาจะลงจากภูเขากรงว่าคงอีกไม่นานแล้ว"

"ข้าเคยไปที่นั่น แต่ในรัศมีสามก้าวของแผ่นหินนั้นข้าไม่อาจก้าวไปข้างหน้าได้อีกแม้แต่ขั้นเดียว คิดจะพูดกับเขาไกลๆ สักสองสามประโยค เสียก็ส่งไปไม่ถึง กลับเป็นเหล่าหยวนที่เดินไปไกลกว่าข้าหลายก้าว เจ้าคะ" เยวี่ยเหยากล่าวอย่างเซื่องซำ

"สถานที่แห่งมรรคาสวรรค์ หากไม่ใช่ผู้เหนือธรรมดาอย่าอมเข้าไปไม่ได้ แม้แต่อาจารย์ของข้าก็มีอาจก้าวผ่านแผ่นหินนั้นไป" โมอีสะบัดแขนเสื้อ "แม่นางเยวี่ยเหยาท้องที่ยวบ้นเกาะนี้อย่างสบายใจต่อเถิด เขาหลงจากเขาเมื่อใดก็คือเวลาที่พวกเจ้าจะได้เดินทางกลับเป่ยหลี่ด้วยกัน"

"ผู้อาวุโสโมอี" เมื่อเห็นโมอีเตรียมจะไป เยวี่ยเหยาก็เรียกเบาๆ

"หืม?" โมอีก้าวไปข้างหน้าสองก้าว หันหลังให้เยวี่ยเหยา ไม่หันกลับมามอง

"ผู้อาวุโสเคยบอกว่าจะมองเห็นอดีตและอนาคตได้ เช่นนั้นผู้อาวุโสมองเห็นอนาคตของข้าแล้วใช่หรือไม่ อนาคตของข้าจะเลือกทำในสิ่งที่ต้องเสียใจชั่วชีวิตใช่หรือไม่ ผู้อาวุโสเลยเตือนข้าด้วยความหวังดีที่นี่" เยวี่ยเหยาพ่นเอ่ยถาม

โมอียืนอยู่ตรงนั้น สายลมพัดชุดคลุมยาวสีขาวของเขาเบาๆ ทว่าไม่ตอบคำใดๆ

เยวี่ยเหยาพูดต่อ "คนอย่างผู้อาวุโส จู่ๆ ก็พูดกับข้าตั้งมากมาย ถึงเพียงนั้น คาดว่าผู้อาวุโสคงมองเห็นบางอย่าง ดูจากท่าทางของผู้อาวุโส เยวี่ยเหยาน่าจะคาดเดาไม่ผิดเจ้าคะ"

ในที่สุดโมอีก็หันมา ชุดคลุมยาวสีขาวตลอดทั้งร่างพลิ้วไปตามลม เขายิ้มเล็กน้อย ให้ความรู้สึกเหมือนสายลมเย็นปะทะใบหน้า "แม่นางเยวี่ยเหยา แม้ข้าจะเป็นคนในสำนักเต๋า แต่ก็ไม่สามารถคิดว่าตนเองเป็นผู้ทำนายดวงชะตา ที่ข้าบอกว่าข้ามองเห็นอดีตและอนาคตได้ ทว่า

อนาคตที่เห็นนั้นก็เพียงความเป็นไปได้เท่านั้น ทันทึที่ชำมองเห็นอนาคต เท่ากับอนาคตนั้นได้เปลี่ยนแปลงไปแล้ว"

"อนาคตเปลี่ยนแปลงแล้ว?" เวยีเยาขมวดคิ้วจางๆ

"ใช่ ไม่ว่าเรื่องใดก็เปลี่ยนแปลงได้" โมอีพยักหน้า

"ยกเว้นความเป็นความตาย" เวยีเยาเสริมหนึ่งประโยค

"ไม่" โมอีทะยานร่างขึ้น เหาะไปทางยอดเขาสูงนั้น "รวมถึงความเป็นความตายด้วย"

นอกแผ่นหิน

ไปหลัดงจวินตื่นจากสมาธิอีกครั้ง เขาลุกขึ้นยืนแล้วเช็ดเหงื่อบนเคราของตน

ช่วงเวลาหลายเดือนที่ผ่านมาเปลี่ยนคุณชายผู้สง่างามในอดีตให้กลายเป็นชายฉกรรจ์หนวดเพิ่มและหมิ่นสาบก่ลั่นเหั่งอไปทั่วทั้งตัวเมื่อเขาเอนขึ้นก็เผยให้เห็นอาภรณ์ขาวตลอดทั้งร่างที่ขาดรุ่งริ่ง

"โชคดีที่พี่เวยีเยาไม่ได้มาเห็นสภาพของข้าในตอนนี้" ไปหลัดงจวินยิ้มกล่าว "หากวันใดพี่เวยีเยามา เหล่าหยวน เจ้าต้องบอกข้านะข้าจะได้ไปหลบลวงหน้า"

"บางทีนางอาจจะชอบสภาพของเจ้าในตอนนั้นก็ได้อ" โมอีเดินออกมาจากอีกด้านของแผ่นหินอย่างช้าๆ

ไปหลัดงจวินดมก่ลั่นจากแขนของตัวเอง "ผู้อาวุโสไม่อีล่อเล่นแล้วหากก่ลั่นบนกายข้าพอๆ กับน้ำถั่วเขียวหมัก* ของว่างของเมืองเทียนฉีแล้วพี่เวยีเยายังชอบ นางก็คงเป็นสตรีที่พิเศษมากขอรับ"

"ตรงจุดนี้ข้าเห็นด้วย นางเป็นสตรีที่พิเศษจริงๆ" โมอีพยักหน้ากล่าว

* น้ำถั่วเขียวหมัก เป็นเครื่องดื่มที่ทำมาจากกากถั่วเขียวที่ผ่านการหมัก ทำให้รสชาติออกเปรี้ยวและมักก่ลั่นแปลกๆ ไม่อร่อยเหมือนน้ำเต้าหู้ที่ทำจากถั่วเหลือง

"ผู้อาวุโสโมอี ข้ารู้สึกว่าคุณมาถึงทางตันแล้ว ในสิบวันมานี้
ไม่ก้าวหน้าเลยแม้แต่ร้อยขอรบ" ไปหล่ตงจวินกล่าวด้วยสีหน้าจริงจัง

"อย่างไรหรือ" โมอีถาม

ไปหล่ตงจวินโบกมือเบาๆ เขาสัมผัสได้ถึงปรมาณภายในร่างที่
พลุ่งพล่าน แม้จะยังไล่ตามตนเองตอนมุ่งหน้าไปเทียนไว่เทียนไม่ทัน
แต่ก็ไม่ไกลแล้ว "พลังจิตกำลังภายในของคุณขยับจากการคุมขังของ
เคล็ดวิชาวาริสารทแล้ว แต่ก็รู้สึกว่าย่างขาดไปอีกหนึ่งส่วนขอรบ ไม่อาจ
ทำได้ดังใจทั้งหมด ข้าคิดมานานจนนึกสาเหตุออกแล้วขอรบ"

โมอีถามเขาอย่างตั้งใจ "หืม? สาเหตุอะไร"

"ข้ารู้สึกว่าคุณอาจจะต้องการ..." ไปหล่ตงจวินพลันหมุนกายแล้ว
กระโดดไปยังเบื้องหน้า "อาบนํ้าสักรอบขอรบ!"

เขาไหลไปตามน้ำทะเลอันเขียวกรากลงสู่เบื้องล่าง ดิ่งลงไปยัง
ส่วนลึกที่ไม่อาจมองเห็นกันเหว

ไปหล่ตงจวินหลับตา

นึกถึงความฝันที่ตนฝันถึงข้าซาก

ฝันเห็นตนกลายเป็นมังกรขาวตัวหนึ่ง ถูกกระแสน้ำซัดลงไป
ครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ตนก็ไม่ยอมจมลงและว่ายทวนขึ้นไปทุกครั้ง

ที่อกผึ่งของไอหมอกราวกับมีเซียนกำลังหัวเราะเยาะเบาๆ

ส่วนลึกของความมืดมิดราวกับมีสัตว์ประหลาดไม่ทราบชื่อกำลัง
คำราม

น้ำทะเลและเปลวเพลิงกำลังบั่นทอนความตั้งใจของตนซ้ำแล้ว
ซ้ำเล่า

สิ่งเดียวที่ตนจำได้ก็คือ

ไม่ยอมประนีประนอมเด็ดขาด!

"มา เช่นนั้นก็ให้ข้ากลายเป็นมังกรขาว!" ไปหล่ตงจวินเงยหน้า

คำราม

คลื่นใหญ่ลูกหนึ่งซัดลงมา กลบเขาจมหายในพริบตา

โมอีเดินมายังริมผา มองเงาร่างของไปหลี่ตงจวินที่หายไปกลาง
ถอนหายใจเบาๆ "แม่นางเยวี่เหยาพูดไม่ผิด ยังคงเป็นเด็กน้อยดังคาด"

บทที่ 309 อานุกาพหนึ่งกระบี่

ไปหลี่ตงจวินถูกคลื่นลูกหนึ่งซัดตกลงมา ในคลื่นทะเลไร้ที่ให้ออกแรง เมื่อเห็นว่าทั้งร่างกำลังถูกคลื่นยักษ์กลืนกินเขาก็คว้าด้ามดาบบนหลัง

ข้างเอวของเขามีกระบี่หนึ่งเล่ม นามปู้หฺร่าณฉิน
บนหลังของเขามีดาบหนึ่งเล่ม นามจิ้นเชียนหฺวา
"ออกดาบ!" ไปหลี่ตงจวินเหวี่ยงดาบออกไปบนผิวน้ำอย่างรุนแรง
ปราณดาบโถมทะลัก ผลักทั้งร่างของเขาไปข้างหน้า แหวกฝ่า
เกลียวคลื่นในพริบตา

"ดี" โมอีเตะทำเบาๆ ดังไม้ใบหนึ่งไถลออกมาจากพื้นดิน โมอี
ยกเท้าเหยียบลงบนถังไม้ แวดตาเผยความชื่นชมอยู่หลายส่วน "ดีมีให้
หนึ่งจอก"

"โมอี! นั่นสุราของข้า! ข้ายังไม่ได้ดื่มสักคำเลย!" ไปหลี่ตงจวินด่า
โมอีไม่ได้โกรธที่ไปหลี่ตงจวินตะโกนเรียกชื่อห้วนๆ เพราะตอนนั้น
หลี่เชียนเชิงก็เคยถูกไปหลี่ตงจวินก่นด่าเพราะสุราหนึ่งคามาแล้ว เขา
เพียงยกนิ้วถังไม้ก็ถูกเจาะเป็นรูหนึ่งรู สุราไหลออกมาจากถังเป็นสายน้ำ

เข้าปากโมอี ทว่าโมอีดื่มไม่มากนัก ไม่นานก็ตะกอนหินเล็กๆ ไปอุดรู ก่อนเลียริมฝีปากเบาๆ "เค็มไปหน่อย"

ไปหลีตงจวินหมุนตัวอยู่ในคลื่นยักษ์ด้วยจิ้นเชียนหว่าและ ปรานดาบอันทรงพลัง แต่กลับทำได้เพียงฝันประคองไม่ให้ตนร่วงลงไป เขาถอนหายใจแล้วจับปู้หฺร่าเงินที่ข้างเอว

"อาจารย์ ท่านดูข้า วิชาสองหัตถ์ดาบคู่กระบี่!"

หัตถาซ้ายปู้หฺร่าเงิน หัตถาขวาจิ้นเชียนหว่า

ไปหลีตงจวินพลันหมุนตัว ปรานดาบกระบี่พวยพุ่ง ปรานดาบ โหมกระหน่ำ คลื่นยักษ์เหล่านั้นจะโหมซัดสาดอย่างรุนแรงเพียงใด ก็ไม่อาจเข้าใกล้ร่างของเขาในรัศมีสามจี้ได้ ไปหลีตงจวินลอยขึ้น ข้างบนเช่นนี้ราวกับ...

"ไบพัดไม้ไผ่?" สายตาของโมอีพลันเหม่อลอย

เขานึกถึงเด็กหญิงผู้ชอบสวมชุดสีเขียว ยืนอยู่ริมแม่น้ำ หมุน ไบพัดไม้ไผ่ในฝ่ามือเบาๆ แล้วยิ้มอย่างมีความสุข

"เสี่ยวลวีเออร์..." โมอีก้มหน้าเล็กน้อย

อีกด้านหนึ่งในที่สุดไปหลีตงจวินก็ฝ่าออกมาจากคลื่นยักษ์ได้สำเร็จ เขาเก็บดาบและกระบี่ ทั้งร่างลอยคว้างอยู่เหนือคลื่นทะเล ครั้นเงยหน้า มองผืนฟ้าก็เห็นท้องฟ้าเป็นสีแดงแฉดเผา ครั้นก้มหน้ามองทะเลก็พบ คลื่นทะเลไหลเชี่ยวกราก ครั้นมองไปเบื้องหน้าก็เห็นหมอกกลุ่มหนึ่ง

ภายในหมอกราวกับมีพระพุทธรูปปางไสยาสน์และเขียนเรียงระบำ

ไปหลีตงจวินพลันเกิดความคิดห้าวหาญ ร่างของเขาดิ่งลงไปต่อก่อนจะดิ่งลงไปบนคลื่นทะเลเขาก็จับดาบและกระบี่ด้วยมือทั้งสองอย่าง จับพลัน

โมอีตึงสติกลับมาจากความทรงจำและเงยหน้ามองไปหลีตงจวิน แม้จะเป็นคนสงบสุขุมอย่างเขา ทว่ายามนี้แววดาก็เผยความตกใจออกมา

หลายส่วน เขาตะโกนลั่น "ไม่ได้!"

ทว่าไม่ทันแล้ว ไปหลี่ตงจวินร้ายรำดาบและกระบี่พร้อมกัน ผ่าหมอก
ผืนนั้นอย่างรุนแรง

"คือคนหรือเทพ หลังจากจุดสิ้นสุดก็ยังมีจุดสิ้นสุดอยู่อีกใช่หรือไม่!
ให้ข้าดูชัดๆ สักหน่อย!" ไปหลี่ตงจวินเปล่งเสียงตะโกน

ดาบและกระบี่ฟันลงพร้อมกัน

หมอกคล้ายกระเพื่อมเล็กน้อย แต่ก็คล้ายไม่กระเพื่อมแม้แต่หน่อย

ไปหลี่ตงจวินตะลึงงันก่อนเก็บดาบและกระบี่ "หรือจะเป็นเพียง
หมอกกลุ่มหนึ่งจริงๆ"

ด้านหลังหมอกนั้นเงาเขียนที่กำลังร้ายรำจู่ๆ ก็หยุดเคลื่อนไหว
จากนั้นเงาร่างพลันขยับวูบคล้ายเดินมาถึงตรงหน้าหมอก พร้อมจะ
ทะลวงออกมาได้ทุกเมื่อ แต่สุดท้ายก็ยังไม่เดินออกมา ทว่าเงาร่างนั้น
ราวกับยืนนิ่งหนึ่งออกมานอกผืนหมอก

น้ำทะเลที่โหมกระหน่ำสบบลงในชั่วพริบตา

ผืนหมอกสั่นกระเพื่อมอย่างเห็นได้ชัด

ไปหลี่ตงจวินพลันรู้สึกว่าการลังเลของดาบและกระบี่ที่เหวี่ยง
ออกไปเมื่อครู่นี้ถูกสะท้อนกลับมาทั้งหมด เขาคิดจะปิดป้อง ทว่าการ
โจมตีสุดท้ายเมื่อครู่นี้ได้ผลประจวบเหมาะทั้งหมดของเขาไปแล้ว ในเวลานี้เอง
แขนเสื้อสีขาวข้างหนึ่งพลันโอบเอวของเขาแล้วดึงไปด้านหลังอย่างรวดเร็ว
ไปหลี่ตงจวินหันหน้าไปมองก็เห็นโมอีซี่ลมเหาะมาหาตน

"ผู้อาวุโสโมอี!" ไปหลี่ตงจวินเรียก

"ไม่รู้จักประมาณกำลังของตนเอง" โมอีแค้นเสียงคราหนึ่งแล้วใช้
แขนเสื้อสะบัดไปหลี่ตงจวินกลับไปอยู่บนหน้าผา จากนั้นหมุนกาย
หนึ่งรอบแล้วหยุดกลางอากาศ ขณะเผชิญหน้ากับพลังดาบและกระบี่
อันดุเดือดจะเปรียบที่ถูกละท้อนกลับมา เขายืนฝ่ามือออกไป

"แปลลักษณะ!"

ความสูงสุด* ก่อเกิดทวิลักษณ์** ทวิลักษณ์ก่อเกิดสี่ส่วน*** สี่ส่วน
ก่อเกิดแปลลักษณะ

เคล็ดวิชาที่แข็งแกร่งที่สุดของเขาหวงหลง ประตูกุ้ยสู่แปลลักษณะ
ไปหลี่ตงจวินยืนอยู่บนชายฝั่ง สะดุ้งตกใจ "แปลลักษณะใหญ่มาก"
รูปแปลลักษณะขนาดมหึมาปรากฏขึ้น ป้องกันพล้งดาบและกระบี่
ได้ทั้งหมด

เงาร่างเบื้องหลังหมอกยังคงยืนอยู่ตรงนั้นตลอด ไม่ได้รุกเข้ามา
และไม่ได้ถอยเช่นกัน

โมอียืนกลางอากาศ แขนเสื้อกระพือ ดูสง่างามราวกับเซียน ทว่า
สีหน้าของเขากลับดูจริงจังอย่างหาได้ยาก

"ขึ้น!" โมอีโบกแขนเสื้อสองข้าง เกลียวคลื่นทะเลได้เท้าจากเดิม
ที่สงบลงกลับมาโหมซัดสาดอีกครั้ง

ในที่สุดเงาร่างด้านหลังหมอกก็ถอยไป

โมอีถอนหายใจเบาๆ แล้วหมุนกายลอบกลับมาอยู่บนหน้าผา

"ด้านหลังหมอกนั่นคืออะไรกันแน่ขอรับ" ไปหลี่ตงจวินอดถามไม่ได้

โมอีเก็บแขนเสื้อ มองไปยังหมอกที่ค่อยๆ สงบลง "เป็นสิ่งที่ไม่อาจ
ทราบ อย่าได้ถามอีกเลย"

ไปหลี่ตงจวินขมวดคิ้วพลาบกล่าวว่า "หรือว่านอกจุดสิ้นสุดนี้ยังมี
ดินแดนอื่นอยู่ เหนือฟ้าดินมีเซียนอยู่จริงๆ หรือขอรับ"

"หากเป็นเซียนจริง ตัวเจ้าคงไม่มีทางได้ยืนอยู่ตรงนี้แล้ว" โมอี
กล่าวเบาๆ "เรื่องทางฝั่งนั้นรอให้เจ้ามีความสามารถแล้วค่อยถามเถาะ

* ความสูงสุด หรือให้จี คือสภาวะดั้งเดิมในขณะที่ฟ้าดินยังรวมกลุ่มกัน

** ทวิลักษณ์ คือสองลักษณะ ได้แก่ 'หยิน' และ 'หยาง'

*** สี่ส่วน แบ่งเป็น 'ไท่หยาง' (หยางมาก) 'ไท่หยิน' (หยินมาก) 'เซ้าหยิน' (หยินน้อย) 'เซ้าหยาง' (หยางน้อย)

ตัวเจ้าในตอนนี้อย่างอีกไกล"

ไปหลี่ตงจวินปักดาบและกระบี่ในมือลงพื้น พลันเอ่ยด้วยสีหน้า
จริงจัง "เมื่อครู่นี้ข้าตระหนักในพลังจิตกำลังภายในของข้าได้แล้วขอรับ"

"หืม?" โมอีเอ่ยด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย

"หลายเดือนมานี้ข้ามักฝันอยู่บ่อยๆ ว่ากลายเป็นมังกรไหลไปกับ
มหาสมุทรผืนนี้ ข้าเคยคิดว่าเคล็ดวิชาวารีสารทที่อาจารย์ภูจินคิดค้นได้
พัฒนาขึ้นไปอีกขั้น ชักนำวารีสารทเข้าสู่มหาสมุทร พลังจิตกำลังภายใน
ของข้าก็ควรถือนมหาสมุทรเป็นมรรคา เจ้าสำนักไปเสียจี้ร่วเฟิงเคยบอกว่า
ชะตากรรมของข้าเกี่ยวข้องกับน้ำ ตอนลงทะเลเมื่อครู่ในใจข้าก็ตระหนัก
ได้ว่าข้าเหนือกว่าเคล็ดวิชาวารีสารทแล้ว แต่ก็ยังรู้สึกเสียใจอยู่ จนกระทั่ง
ออกมาจากคลื่นเมื่อครู่นี้ ได้ลอยอยู่กลางอากาศเหนือทะเล เบื้องบน
มองเห็นท้องฟ้าสีแดงเพลิง เบื้องล่างมองเห็นทะเลคลื่นซัดสาดก็เกิด
ความคิดอยากจะทำต่อสู้กับเซียนในหมอกขอรับ" ดวงตาของไปหลี่ตงจวิน
พลันเปล่งประกายอย่างสุดจะเปรียบ "รู้สึกวามหาสมุทรก็ยังไม่พอ"

"แล้วเช่นไรถึงจะพอ" โมอีถาม

"ฟ้า...มีแต่ฟ้าผืนนี้เท่านั้นถึงจะพอขอรับ!" ไปหลี่ตงจวินกระต๊อบทำ
เบาๆ บนหน้าผามีแต่ความมรกร้าง "กำลังภายในของข้า ชื่อว่าระย้านภา"

ถึงไม้ที่บรรจสุราระเบิดออกโดยพลัน

ไปหลี่ตงจวินหมุนกายชักนำสุราเข้ามาหาตัว

สายสุราพวยพุ่งจากถึงเข้าสู่ปากของไปหลี่ตงจวิน

ไปหลี่ตงจวินเลียริมฝีปาก แล้วเอ่ยด้วยรอยยิ้ม "เค็มไปหน่อยจริงๆ"

โมอีกล่าวอย่างสงบนิ่ง "เจ้าดื่มสุราไปตั้งเยอะ เดี่ยวจะเมาเอานะ"

ไปหลี่ตงจวินเริ่มชวนเซเล็กน้อย "ดูเหมือนว่าข้าจะเมาแล้ว ตอนนี้
ข้าอยาก...อยากมากๆ..."

"อยากอะไร ร่ายรำกระบี่สักชุดหรือ"

"ไม่... จู่ๆ ข้าก็อยาก...อยากออกหมัดหนึ่งชุดขอรับ" ไปหล่ตงจวิน
กล่าวพิมพ์

บทที่ 310 หนึ่งหมัดยคมหาสมุทร

ไปหลีตงจวินยืนอยู่ริมหน้าต่างาและออกหมัดหนึ่งชุดด้วยสภาพ
ชวนเซ

โมอีไม่เคยเห็นวิชาหมัดชุดนี้ หลังมองดูครู่หนึ่งก็เอ่ยด้วยรอยยิ้ม
"ข้าไม่เคยเห็นวิชาหมัดชุดนี้ มันคืออะไร หมัดนิทราอรหันต์ของลัทธิพุทธ
หรือสามกั้วพลิกคว่ำของลัทธิพรต?"

ไปหลีตงจวินเรอสุรา เหวี่ยงหมัดอีกคราหนึ่ง คลื่นทะเลปั่นป่วน
"วิชาหมัดชุดนี้ข้าคิดค้นขึ้นเองขอรับ"

"หืม? เพิ่งคิดค้นกำลังภายในชุดหนึ่ง แล้วยังคิดค้นวิชาหมัดได้
อีกชุดด้วย ได้ชื่อแล้วหรือยัง" โมอีถาม

"รอ...รอข้าออกหมัดเสร็จก่อนขอรับ" ร่างของไปหลีตงจวินพลัน
กลับมามั่นคง เขากะเทีปฝ่าเท้าลงบนพื้น แต่เนื่องจากไม่ได้ควบคุม
แรงเท้าจึงจมลงไป ต้องออกแรงดึงเท้าออกมาแล้วเรอสุรายาวๆ

โมอีถอยหลังไปด้วยท่าทางรังเกียจ สะบัดแขนเสื้อคราหนึ่ง หัวคิ้ว
ขมวดเล็กน้อย

สีหน้าท่าทางของไปหลีตงจวินเปลี่ยนเป็นเคร่งขรึมอย่างฉับพลัน

ท่าทางโง่งเงนเมื่อครุ่นเปลี่ยนแปลงไป วิชาหมัดของเขาราวกับเมฆเคลื่อนคล้อย
สายน้ำไหลริน พลังยิ่งใหญ่ไพศาล ภายในหมอกเหนือคลื่นทะเลเงาร่าง
เหล่านั้นมารวมตัวกันราวกับเพื่อมาดูวิชาหมัดชุดนี้ของไป๋หลี่ตงจวิน

"ไม่เลว เป็นวิชาหมัดที่ดี" โมอีกล่าวชม

หลังไป๋หลี่ตงจวินออกหมัดจบหนึ่งชุดก็เงยหน้ามองท้องฟ้า "ข้า
รู้สึกว่ายังขาดอะไรไปสักหน่อย วิชาหมัดชุดนี้ไม่มีพลังตกลงมาจากฟ้า
พอเพียงยกมหาสมุทรอันกว้างใหญ่ไพศาล มีผู้เรียกมันว่า...เคลื่อนสมุทร
ก็แล้วกัน!"

"กำลังภายในระย้านภา วิชาหมัดเคลื่อนสมุทร เป็นชื่อที่ไม่เลว
แต่ยังเป็นเพียงครึ่งก้าวจิตพเนจร" โมอีพยักหน้า "ยังขาดอยู่จริงๆ"

"ท่านว่าขาดอะไรไปขอรับ" ไป๋หลี่ตงจวินเอ่ยอย่างฉงน

"บางที่ขาดไปสักหน่อยถึงจะดีที่สุด" โมอีพลันสะบัดแขนเสื้อแล้ว
ชี้ไปทางตะวันตก "อาจจะอยู่ตรงนั้น เจ้าคิดว่าอย่างไร"

"ข้าคิดว่า..." ไป๋หลี่ตงจวินหมุนกาย "ข้าควรกลับไปจริงๆ ขอรับ"

"เช่นนั้นก็..." โมอีเดินออกไปนอกแผ่นหิน

ไป๋หลี่ตงจวินกลับล้มหายไปในพื้น คนทั้งร่างล้มลงด้วยความเมา

"เหล่าหยวน" โมอีสะบัดแขนเสื้อคราหนึ่ง ส่งร่างของไป๋หลี่ตงจวิน
ออกไปข้างนอก

เหล่าหยวนทะยานร่างขึ้นรับไป๋หลี่ตงจวินไว้ ไป๋หลี่ตงจวินไม่รู้สึกร่าง
ยังคงนอนหลับสนิท

จนกระทั่งวันถัดมาภายในหอกกลางน้ำที่ไหลเขา หมอกดลอบอบอวล
ปานประหนึ่งแดนเซียน

"เจ็บๆๆๆ" ไป๋หลี่ตงจวินกัดฟันร้องลั่นด้วยความเจ็บปวด...ทว่า
ร่างกลับแข็งที่ออยู่ตรงนั้น ไม่กล้าขยับส่งเดชแม้แต่น้อย

"ใครให้เจ้าไว้หนวดยาวถึงเพียงนี้" เยวี่เหยาสะบัดมิดโกนในมือ

เบาๆ ก่อนจุ่มลงในลำธารข้างๆ แล้วหยิบขึ้นมามากครั้ง มีดโกนสะท้อนแสงอาทิตย์ ทำเอาไปหลั่งงจวินตกใจ

ไปหลั่งงจวินกล่าวด้วยรอยยิ้มขึ้น "ด้านหลังแผ่นหินนั้นดูเหมือนเวลาจะไม่มีมีความหมายเลย ท่านบอกว่าข้าอยู่ตรงนั้นหลายเดือน ข้ากลับรู้สึกเหมือนผ่านไปเพียงไม่กี่วัน แต่หนดคราเต็มใบหน้านี้นี้ยืนยันว่าไม่ได้โกหก"

"เลือดตัวของเจ้าด้วย" เยวี่ยเหยาหัวเราะเบาๆ

ไปหลั่งงจวินถอนหายใจแล้วก็นำมองร่างของตน "นี่ไหนเลยจะเป็นเสื้อผ้าได้ มีแต่เศษผ้าขาดๆ ทั้งนั้น"

"อย่าขยับๆ" เยวี่ยเหยากระดึกระษะของไปหลั่งงจวินไว้ "มองสังเดชอะไรอยู่"

ไปหลั่งงจวินเงยหน้ามองเยวี่ยเหยาที่อยู่ห่างจากตนเองตรงหน้าหนึ่งซุนและกำลังเพ่งสมาธิโกนหนวดให้ตนอยู่

ผิวเนียนละเอียดดุจเครื่องหยก แววตาดูจ่น้ำพุใส ริมฝีปากสดใสอ่อนนุ่ม

ใช่ ข้ามองสังเดชอะไรอยู่

ข้าควรจะมีมองในสิ่งที่ควรจะมี!

สายตาของไปหลั่งงจวินกลอกลงไปข้างล่างอย่างช้าๆ สบเสื้อเปิดออกพอดี ทว่าตรงหางตาของตนยังไม่พอ สามารถต่ำลงได้อีก...

ต่ำลงอีกสักนิด!

ต่ำลงอีกสักหน่อย!

เหลือ...เหลือไม่มากแล้ว...

ลมหายใจของไปหลั่งงจวินถึงขั้นที่ละน้อย ใบหน้าก็ค่อยๆ แดงขึ้นเรื่อยๆ

เยวี่ยเหยาไม่เข้าใจจึงเอ่ยอย่างฉุน "แค่โกนหนวดเท่านั้น เจ้าประหลาด"

เพราะเหตุใด"

"ปะ...เปล่า" ไปหลีตงจวินยิ้มอย่างกระอักกระอ่วน

"ช่างเถอะ อย่าขยับส่งเดชก็พอ" เยวี่ยเหยาสะบัดมิดโกนเบาๆ
"ไม่เห็นนั้นได้เห็นเลือดคงไม่ดี"

"ทะ...ท่านระวังด้วย" ไปหลีตงจวินเลียริมฝีปาก

ได้ยินว่าลัทธิพุทธมหายานหนึ่ง ชื่อว่าอิทธิฤทธิ์เนตรสวรรค์
ผู้ที่ฝึกฝนอย่างอื่นไม่ต้องพูดถึง ความสามารถในการมองเห็นเหนือกว่า
คนธรรมดาามาก

"ควรฝึกสักหน่อย" ไปหลีตงจวินพึมพำ

"ฝึกอะไร" เยวี่ยเหยาถาม

"ข้าบอกว่าวิชาหมัดที่ข้าคิดค้นดูเหมือนยังดีไม่พอ ต้องฝึกฝนอีก"
ไปหลีตงจวินอ้างไปเรื่อย

"หมวดของเจ้าเยอะเกินไปแล้ว โกนไม่หมดเสียที่ ขำร้อนจะแะ
อยู่แล้ว" เยวี่ยเหยาบ่น จากนั้นใช้มือซ้ายสะบัดผมเบาๆ เพื่อมัดรวบไว้
ด้านหลังแล้วจัดسابเสื้อ "มา ต่อ"

"โอ้!" ไปหลีตงจวินหัวใจเต้นผิดจังหวะ

"ใหญ่!" ก่อนจะหลุดปากออกมาอย่างทนไม่ไหว

"อะไรใหญ่" เยวี่ยเหยาตะลึงงัน

"หน้าอก ใหญ่มากจริงๆ!" ไปหลีตงจวินไม่อาจควบคุมตัวเองได้
หลังจากนั้นก็เข้าสู่ความเจ็บบั่นครู่หนึ่ง

ความเจ็บบั่นนี้มากพอให้ไปหลีตงจวินตั้งสติกลับมาจากการควบคุม
อารมณ์ไม่อยู่เมื่อครู่ และมากพอให้เยวี่ยเหยายกเท้าถีบไปหลีตงจวิน
ตกลงไปในแม่น้ำ เพียงแต่ก่อนไปหลีตงจวินจะตกลงไปในแม่น้ำเขาได้
คว้าเยวี่ยเหยาไว้ เยวี่ยเหยาพยายามกระชากกลับด้วยความโกรธ
"เจ้าจะทำอะไร!"

หากเป็นเมื่อหลายเดือนก่อนตอนไปหีสั่งจวินสูญเสียพลังยุทธ์
เยวี่ยเหยาที่กระซอกด้วยความโกรธยอมสะบัดไปหีสั่งจวินออกไปได้
เพียงแต่ไปหีสั่งจวินในตอนนี้อยู่ฝึกฝนกำลังภายในระย้านภาสำเร็จ
แล้ว

ดังนั้นการกระซอกด้วยความโกรธของเยวี่ยเหยาจึงไม่มีประโยชน์
อันใด และถูกไปหีสั่งจวินดึงตกลงไปในแม่น้ำในพริบตา

วານรที่ยืนอยู่ไม่ไกลจากชายฝั่งพลันคำรามขึ้นฟ้า

ไม่อีร่อนลงมาข้างกายของมันแล้วขี้หัว "วางใจเถอะ คนที่กล้า
กวัดแกว่งกระบี่ใส่จุดสิ้นสุดของท้องถิ่นภา ไม่มีทางจมน้ำตายในแม่น้ำ
เล็กๆ หรือ"

เหล่าหยวนเข้าใจและหันหน้าไปทางอื่นทันที ไม่มองไปทางพวก
ไปหีสั่งจวินอีก ทั้งยังถือโอกาสดึงโมอิไปด้วย

โมอียิ้มกล่าว "ไม่ได้เห็นความประโลมโลกของโลกมนุษย์มานาน
แล้ว ข้าไม่อายแม้แต่หน่อย ขอดูมากกว่านี้อีกสักหน่อย"

ไปหีสั่งจวินในเวลานี้โอบกอดเยวี่ยเหยาที่ตกลงมาในแม่น้ำ
เสื้อผ้าบนร่างไปหีสั่งจวินขาดร้วยตั้งนานแล้ว พอตกลงน้ำก็
ไม่ต่างอะไรกับเปลือยเปล่า

เยวี่ยเหยาสวมอารมณ์สีชาบบางๆ เมื่อเปียกน้ำจึงแนบเนื้อทำให้
มองเห็นสัดส่วนชัดเจน

"ไปหีสั่งจวิน เจ้าบ้าไปแล้วหรือ เจ้าทำอะไร!" เยวี่ยเหยาพูดด้วย
ความโกรธ

นับตั้งแต่ทั้งสองพบหน้ากันครั้งแรกเยวี่ยเหยา mong ไปหีสั่งจวิน
เหมือนที่สาวมองดูน้องชายที่ยังไม่โตมาตลอด นอกจากตอนกลายเป็น
หวังเยวี่ยที่คนทั้งสองอะอะไว้วายเหมือนคนรุ่นเดียวกัน แต่หลังจาก
พบหน้ากันอีกครั้งเยวี่ยเหยาก็กลับมามีท่าทีเหมือนเมื่อก่อน แต่ครั้งนี้

เยวียเหยา กลับถูกไปหล่ตงจวินจับไว้ แม้จะโกรธแต่เพียงขยับตัวก็ขยับไม่ได้

ไปหล่ตงจวินที่อยู่ในน้ำ สองมือจับไหล่ของเยวียเหยา ร่างทั้งร่างร้อนผ่าวอย่างสุดจะเปรียบ แต่เขาไม่ได้สูญเสียสติสัมปชัญญะ ซ้ำยังออกแรงมากขึ้นด้วยความประหม่า

เขากล่าวเสียงเบา "ชะ... ข้าไม่ได้ทำอะไร"

"เช่นนั้นเจ้าก็ปล่อยข้าสิ" เยวียเหยาตอบ

"ข้าเพียงอยากจบบทาน" ไปหล่ตงจวินก้มหน้า

เยวียเหยาพูดอย่างโมโห "ไหนบอกว่าไม่ได้ทำอะไรไม่ใช่ไร"

"ดังนั้นข้าถึงยังไม่ได้ทำ แค่นี้เท่านั้น" ไปหล่ตงจวินอธิบาย

เยวียเหยาโกรธจัดแต่กลับยิ้ม "เช่นนั้นเจ้าคิดเสร็จแล้วหรือยัง"

"ข้าคิดเสร็จแล้ว จึงอยากถามท่านว่าทำได้หรือไม่" ไปหล่ตงจวินถาม

เยวียเหยาตะลึงงัน คงคาดไม่ถึงว่าไปหล่ตงจวินจะทำเรื่องแปลกประหลาดเช่นนี้

"ได้หรือไม่" ไปหล่ตงจวินถามอีกครั้ง

ในที่สุดเยวียเหยาก็ตอนหายใจ "ได้"

ดวงตาของไปหล่ตงจวินเบิกกว้างในพริบตา ร่างทั้งร่างกระโจนไปข้างหน้าทันที

คนทั้งสองกระโจนลงน้ำอีกครั้ง

ไม่อีกแล้วด้วยความที่ไกลๆ "เมื่อคุณไปหล่ตงจวินถึงขั้นเข้าสู่เขตแดนเร้นลับจิตพเนจรแล้วหรือ?"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/44Y5QqF>